

РЕШЕНИЕ

№ 2508

гр. София, 08.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1132** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 4 Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на К. В. М. от [населено място] срещу заповед за задържане № 67 от 09.01.2012г., издадена от полицейски орган при 06 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която жалбоподателят е задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Твърди се, че не са налице данни лицето да е извършило престъпление, за да се приеме, че са налице условията по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и ,че полицейският орган не се е съобразил с факта, че лицето е с признати 86% инвалидност.

Отвратната страна – полицейски орган при 06 РУ при СДВР – МВР, редовно призован не се явява в с.з. и не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане, издадена на 09.01.2012г. от полицейски орган при 06 РУ – СДВР, К. В. М. е задържан за срок до 24 часа. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като фактическо основание за издаването и е посочено «установяване на съпричастност към извършено

престъпление по чл.131, ал.1, т.12 от НК – преписка вх. № 55430/11 по описа на 06 РУП-СДВР».

Видно от приложените по делото доказателства, при задържането му на 10.01.2012г. жалбоподателят е подписал декларация за запознаване с правата му и е декларира, че не желае адвокатска защита и има здравословни проблеми (счупена лява ръка и се нужда от смяна на превръзка) , но не желае консултация с лекар. Представен е и протокол за личен обиск на лицето от същата дата, подписан от задържания и от полицейския орган. На същата дата е снето писмено обяснение от задържаното лице. По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. Видно от докладна записка от 03.12.2011 г. от инспектор Мл. разузнавач Хр. А. – ОР група „Н.И.Пирогов” ООДЦ-СДВР и докладна записка от 10.01.2012г. на инспектор С. от 06 РУП – СДВР , преписка вх. № 55430/2011 г. е заведена във връзка с нанесена на непълнолетния А. Ю. И.. В процеса на работа по установяване на извършителя на извършеното на 03.12.2011г. инкриминирано деяние по чл.131 , ал.1 , т.12 НК, Директора на СДВР утвърдил план рег.№ 1097/09.01.2012г. за провеждане на специализирана полицейска операция. В посочения план като извършител фигурирало и името на жалбоподателя като едно от лицата с рисково поведение по линия „Спортно хулиганство”. С оглед установяване на съпричастност към престъплението по чл.131, ал.1, т.12 НК , последният бил извикан в 06 РУП и тъй като се явил в полицейското управление след приключване на работния ден в 18.10 часа ,бил задържан за 24 часа

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 09.01.2012г. Жалбата е подадена до съда чрез органа на 23.01.2012г.– в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 06 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР Законът за министерството на вътрешните работи овластява пряко полицейските органи, по смисъла на чл. 53, ал. 2 по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона, да вземат мерки за предотвратяване и/или разкриване на престъпления и нарушения на обществения ред, включително да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност". Видно от приложената по делото справка рег.№ 4642/27.01.2012г. от 06 РУ при СДВР издателят на оспорената заповед А. С. е държавен служител в МВР, на длъжност инспектор , работещ по линия на „Противодействие на

спортното хулиганство” при 06 РУ - СДВР. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР като служител в звено „Криминална полиция”, сектор „Престъпления против личността” на Столична дирекция на вътрешните работи. В този смисъл оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Не са налице нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, които да обосновават нейната отмяна. В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени елементите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанието за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 64 ЗМВР, както и правото му: - да обжалва пред съда законността на задържането; - на адвокатска защита от момента на задържането; - на медицинска помощ; - на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане; - да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин; - да ползва преводач, в случай че не разбира български език. Така предвидените задължителни елементи се съдържат и в оспорения административния акт. Възраженията в жалбата за неточно и непълно отразяване на данни в заповедта не са основателни. Посочени са както имената и длъжността на полицейския орган, издал заповедта, така и достатъчно данни индивидуализиращи задържаното лице – иманата му, ЕГН и постоянен адрес. Жалбоподателят се е подписал на заповедта за задържане, с което е удостоверил, че правата по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 от ЗМВР са му разяснени.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в съответствие материалния закон, като е съобразена и с целта, която законът преследва.

Съгласно чл. 62, ал. 1 ППЗМВР в случаите, определени от закон, полицейските органи имат право да задържат лица. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР предвижда полицейските органи да могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Нормата предполага към момента на издаване на заповедта да са налице данни, които да правят предположението за извършено престъпление вероятно основателно. Такива данни не се съдържат в доказателствата приети по делото – нито от докладната от 03.12.2011г., нито от докладната от 10.01.2012г. /която е дори след задържането на М. с оспорваната заповед/ не се съдържа данни или поне предположения, че жалбоподателят е участвал в нанесения на А. И. на 03.12.2011г. побой. Липсва дори и постановление за образуване на досъдебно производство от 24.11.2010 г.

Действително при издаването на заповед на горепосоченото правно основание, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. Задържането като принудителна административна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. В представените по делото доказателства обаче не се съдържат данни лицето да е предприело действия да се укрие, даже напротив видно от докладната записка по делото, жалбоподателят се е явил пред органите на реда, след като е бил призован по телефона. По делото не се

установява в колко точно е бил призван М. да се яви в 06 РУП-СДВР, поради което явяването му след края на работния ден не е основание за задържане по чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР.

Независимо, че целта, която чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР преследва, е да се даде възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия, свързани с профилактиката, разкриването и разследването на престъпления, в настоящия случай, няма образувано досъдебно наказателно производство, а от снетото писмено обяснение от задържаното лице не се индикира каквото и да било противоправно поведение и съпричастност от негова страна касателно извършения на 03.12.2011г. побой. Следователно, в случая без наличието на данни обосноваващи предположение за извършено от жалбоподателя престъпление, принудителната административна мярка приложена от административния орган, не е съобразена и с целта на закона.

Поради изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна, поради което като такава следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 7 състав,

РЕШИ:

По жалба на К. В. М. от [населено място] ОТМЕНЯ заповед за задържане № 67 от 09.01.2012г., издадена от полицейски орган при 06 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: